

Stropna slika v Lúkenjskem gradu pri Prečini.

Fot. K. Čeč.

Nesrečno zlato!

Povest. — Spisal **Bogdan Vened.**

Šesto poglavje.

Dvojno slovo.

Zaspano se je držalo suho jutro brez rose. Trikrat je solnce srečno predrlo temne oblake, ki so leno čuvali visoko obnebje; a ko je četrtrič poizkusilo razriniti debele oblačne plasti, so se le-te spojile v gromadasto goro in ga siloma zakrile pod črni svoj plašč. Mokri jug je pihal in klatil z dreves poedine že suhe liste. Vse je tako kazalo, da bo težko kaj z vremenom, da se bo napravilo rajši k dežju, in morda prav kmalu.

Pri Poljakovih je bila samo Brigita doma; vsi drugi so šli kopat krompir. Oprala je praznjino in jo v kljub dež napovedujočim znamenjem nesla v kablu na vrt sušit; razpela je od drevesa do drevesa vrv in obešala nanjo perilo.

„Nemara pa le ne bo dežja“, je govorila sama s seboj, „saj bo zdajdaj jesen tu in
„Dom in Svet“ 1902, št. 4.

jeseni je tako rado vsak dan oblačno! Če pa le pride dež, perilo lahko prej spravim, dotlej se pa le malo posuši.“ — Ko je pa obesila perilo, je sedla pred skedenj na stolček in gledala pred-se tako nekam izmučena in utrujena.

Na vrtu so kokoši pridno zobale in kavsale suho travo. Mastito je stopical petelin sredi svojih izvoljenih jarčic, ki so obirale pleve in zono v revnih prosenih bilkah. Pa sapa jim je jemala bilko za bilko ter jo v vrtincu odnašala strani. Jarčicam naposled ni ostalo drugega nego belo koruzno ličkanje, pograbljeno sredi vrta na kup. Začele so torej le-to razkopavati in razbrskavati s svojimi nožicami in kljuni, hitro, kakor bi se bale, da bi jim še te zabave in še tega užitka prehitro ne vzela sovražna sapa. Le-ta je res vila močnejše in